

ΠΕΡΙ ΟΙΝΟΥ Ο ΛΟΓΟΣ....

Σύμφωνα με την παράδοση ένας βοσκός παρατήρησε ότι ένας τράγος από τα κοπάδια του βασιλιά ξέκοβε από τους άλλους και πήγαινε να φάει καρπούς από ένα άγνωστο έως τότε φυτό. Έστυψε τον καρπό αυτόν, τον ανακάτεψε με νερό και τον πρόσφερε στον Οινέα, ο οποίος τον ονόμασε «οίνο».

Ο Διόνυσος ήταν ο θεός των αμπελιών και του οίνου. Σύμβολά του ήταν το αμπέλι και ο κισσός. Ο Διόνυσος με τον οίνο κατάφερε να συμφιλιώσει τον Ήφαιστο με την Ήρα και να συμφιλιωθεί και αυτός μαζί της, κάτι που αντανάκλα την πεποίθηση των αρχαίων Ελλήνων ότι ο οίνος δρα καταλυτικά στην επικοινωνία των ανθρώπων, γι' αυτό συμφιλιώνει ακόμα και θεούς.

Πέρα από την μυθολογία υπάρχει και η ιστορία που φωτίζει την σημασία του οίνου. Σύμφωνα με αυτή λοιπόν, το αμπέλι και ο οίνος έφτασαν από την Ανατολή στην Ελλάδα περίπου το 4000 π.Χ., μέσω των εμπορικών επαφών που είχαν αναπτυχθεί ανάμεσα στην Αίγυπτο και τις Κυκλάδες.

Το κρασί και η αξία του τονίζονται και στο πρώτο λογοτεχνικό είδος της ελληνικής ιστορίας, στον Όμηρο. Ο Οδυσσέας με το κρασί από τον Μάρωνα μέθυσε τον Πολύφημο και γλίτωσε τη ζωή του. Ο Νέστορας στην Ιλιάδα λέει τα καλύτερα λόγια για τα κρασιά των Αχαιών ..... (ραψωδία Ι).

Οι αρχαίοι δεν έπιναν ανέρωτο κρασί. Αυτή η «κράσις» (συνένωση) του οίνου με νερό, από την οποία προέρχεται η λέξη «κρασί», γινόταν συνήθως με την αναλογία δύο μέρη νερό προς ένα μέρος κρασί.